Trio „Dinu Lipatti”

(Loredana Baltazar, 13 septembrie 2007)

„Nu vă serviți de muzică, ci serviți-o!”, îndemna, cu titlu imperativ, Dinu Lipatti, trasând artistului principala normă de conduită, cu titlu de lege. Pe urmele unui asemenea nobil deziderat, membrii trioului „Dinu Lipatti” din Berlin (violonistul Florin Paul, violoncelistul Boris Matchin și pianistul Cristian Niculescu) s-au apropiat de muzica secolului XX proiectând să ofere auditoriului cât mai multe și mai diverse din ipostazele sale semnificative. Exclusiv românesc la debutul său (înainte de Boris Matchin violoncelistul formației fiind Radu Nagy), ansamblul a luat numele excepționalului pianist, inconfundabil maestru al claviaturii, în ideea de a-i perpetua amintirea, cu firescul unui gest reflex al minții și sufletului; în același sens, structura diversă a repertoriului trioului, gândită ca liant al tuturor epocilor muzicale, include, consecvent, lucrări de compozitori români, pe care Florin Paul, Cristian Niculescu și – din 2007 – Boris Matchin, le promovează pe scenele lumii.

Așa s-a întâmplat și la ediția de anul acesta a Festivalului, când partea mediană a recitalului lor cameral a fost reprezentată de cele două secțiuni consecutive ale ciclului „Umbre” (a II-a și, respectiv, a V-a – aceasta din urmă, interpretată în primă audiție absolută, fiind scrisă special pentru acest ansamblu), clasa de lucrări aparținând inspiratei compozitoare Doina Rotaru. Starea meditativă, de filiație orientală, indusă de întruparea artistică a acestui demers sonor caracterizat de permanentul ascensio străjuit de o „grădină” de elemente microstructurale cu rădăcini arhaice, a sugerat, rafinat, acel moment „de relaxare” al programului, „coperțile” sale instalând alte note dominante din punct de vedere stilistic. Trimiterile impresioniste și flash-urile polistiliste ale piesei lui Toru Takemitsu („Between Tides”), au primit, contrastant, ca replică deosebit de plastică, „împrumuturile” din folclorul evreiesc puse cu strălucire în pagină de Dmitri Șostakovici în Trioul său op.67, dedicat victimelor Holocaustului.

Adaug aprecierilor asupra consistenței opțiunilor repertoriale, omogenității bine puse la punct a înnoitei formații și accentuării reliefurilor stilistice proprii fiecărei mostre componistice în parte, pe cele aduse eforturilor organizatorice ca această ediție a Festivalului „George Enescu” să arate ALTFEL decât precedentele, exemplificând fie și numai cu infuzia de prospețime și de pitoresc dată de implantul florilor de câmp în inima artistică a Bucureștiului, un concept ING care ne proiectează – natural – în ambianța creării capodoperelor enesciene pentru a le înțelege, poate, mai ușor, substratul esențial.

Le oferim și noi o floare – deocamdată virtuală – în numele publicului spectator, a cărui privire sensibilă s-a încărcat, în acest septembrie 2007, de frumusețe!